

Sygn. akt SNO 64/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Marian Buliński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Andrzej Ryński

Protokolant Katarzyna Wojnicka

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Okręgowego w [...] po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 stycznia 2015 r.,

sprawy **J. K.**

sędziego Sądu Rejonowego

w związku z odwołaniem obwinionej

od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego w [...]

z dnia 8 września 2014 r.,

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy a kosztami postępowania dyscyplinarnego odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 września 2014 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny uznał obwinioną J. K. – sędziego Sądu Rejonowego za winną tego: „że w okresie od sierpnia 2004 r. do czerwca 2012 r. jako sędzia referent dopuściła się beczynności w przydzielonych jej sprawach o sygnaturach: [...] nie kontrolując ich

biegu przy czym w sprawach o sygnaturach: [...] nie wykonała poleceń służbowych Przewodniczącego Wydziału [...] dotyczących podjęcia czynności w sprawach czym naruszyła § 61 ust. 1 pkt 1 i § 62 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2007 roku Regulamin urzędowania sądów powszechnych, tj. za winną popełnienia przewinienia służbowego z art. 107 § 1 Ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku Prawo o ustroju sądów powszechnych (j. t. Dz. U. z 2013 poz. 427 ze zm.)” i na podstawie art. 109 § 1 pkt 1 tej ustawy wymierzył obwinionej karę upomnienia.

Odwołanie od tego wyroku złożyła obwiniona zarzucając temuż orzeczeniu:

„1. na podstawie art. 438 § 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez nieprawidłowe ustalenie, że w sprawach [...] obwiniona dopuściła do beczynności, nie kontrolując ich biegu, co miało wpływ na treść orzeczenia;

2. obrazę przepisów postępowania, to jest art. 424 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k. polegającą na niewskazaniu jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych oraz na zaniechaniu przez Sąd analizy materiału dowodowego w postaci wyjaśnień obwinionej, zeznań świadka B. Ł., akt sprawy wymienionych w pkt. 1., opinii z dnia 23 maja 2014 r., co miało wpływ na treść orzeczenia”.

W oparciu o to obwiniona wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie przed Sądem Najwyższym – Sądem Dyscyplinarnym Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wniósł o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje.

Odwołanie obwinionej nie jest zasadne. Wbrew twierdzeniom obwinionej uzasadnienie wyroku spełnia wymagania art. 424 k.p.k.

Sąd orzekający opisał jakie okoliczności uznał za udowodnione i w oparciu o jakie dowody przypisał obwinionej popełnienie deliktu dyscyplinarnego. Wywody sądu pierwszej instancji są jasne i zrozumiałe oraz poddają się kontroli odwoławczej. Niesłuszny jest także zarzut sprzeczności w uzasadnieniu wyroku (sformułowany przez obwinioną w uzasadnieniu odwołania).

Z tego uzasadnienia wynika jednoznacznie, że po kontroli w 2012 r. i wszczęciu postępowania dyscyplinarnego nie było zastrzeżeń do pracy obwinionej, nadto podkreślono, że wszystkie uzasadnienia sporządziła ona w terminie. Gwoli ścisłości podkreślić należy, że przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę postawę obwinionej, to że jest sędzią bardzo dobrym merytorycznie, po kontroli w 2012 r. nie było zastrzeżeń do jej pracy, a beczynność zaistniała w niewielkim ułamku wszystkich spraw prowadzonych przez sędziego w latach 2004-2012 (k. 14 uzasadnienia wyroku).

Obwiniona zarzuciła także błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia. Jednakże zauważyć należy to, że zarzuciła ona błąd w ustaleniach faktycznych tylko w 11 sprawach, gdy przypisano jej beczynność w 27 sprawach. Podnoszone zaś w uzasadnieniu odwołania argumenty sprowadzają się do usprawiedliwiania beczynności obwinionej nie negując tejże beczynności.

Charakterystyczne jest przedstawienie przez obwinioną jej zachowania w sprawie [...]. Przedstawia obwiniona, że kurator sądowy w dniu 11 sierpnia 2011 r. złożył wniosek o zastosowanie wobec nieletniego dodatkowego środka odwoławczego, obwiniona na sesji w dniu 23 marca 2012 r. omawiała tą sprawę z kuratorem, który faktycznie wycofał się z tego wniosku, a obwiniona rozpoznała ten wniosek w dniu 23 lipca 2012 r. Obwiniona między sierpniem 2011 r. a lipcem 2012 r. lub między sierpniem 2012 r. a marcem 2012 r. i między marcem 2012 r. a lipcem 2012 r. swej beczynności nie zauważyła, choć sama w tej sprawie) podkreśliła, że na skutek wniosku kuratora z dnia 3 lipca 2013 r. w dniu 9 lipca 2013 r. uchyliła wobec nieletniego środek wychowawczy i umorzyła postępowanie wykonawcze. Na tle tych okoliczności nie sposób zauważyć, że jest różnica między rozpoznaniem wniosku kuratora w ciągu roku czy w ciągu tygodnia.

Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny orzekł jak na wstępie.